

cumq; à natura mortali percipi possunt, sic arbitrat-
 rit ad congrua virtutis loca venturum. Atq; ita verè
 incitatus, & ipse vnus vnà reuera sapientiam nactus,
 reliquum tempus in rerum omnium pulcherrima-
 rum cõtemplatione versatur. Post hæc quæ & quot
 sunt, dicendum est. Eisdem affinnare audeo, nun-
 quam nos in hoc mendaces fore. Iterū octo esse di-
 cimus. Quarū tres dictæ sunt, quinque restant. Quar-
 ta verò & quinta latio & decursus æquali fermè ve-
 locitate cum sole feruntur, itaq; neq; tardiores sunt,
 neq; velociores. Atq; harū trium semper sufficiens
 ductor est intellectus. Solis dico & Luciferi, & ter-
 tij illius, quod cum ignoretur, nominari nõ potest.
 Quod propterea factū est, quoniam primus harum
 rerum spectator Barbarus fuit. Antiqua enim regio
 illos aluit, qui propter æstiu temporis serenitatem,
 primi hæc inspexerunt. Talis Ægyptus & Syria
 fuit, vbi stelle semper omnes, vt ita dixerim, cla-
 re cernuntur, quia oculi aspectum nubes & pluuia
 non impediunt. Inde hæc & aliõ quocunq; infinito
 tempore probata ista manarunt. Quapropter ma-
 gna cum fiducia hæc legibus sanciantur. Res enim
 diuinas non esse venerandas arbitrari, aut hæc ne-
 quaquam esse diuina, extrema dementia foret.
 Quod autem nominibus caret, causam hanc dice-
 re oportet. At enim etiam nomina ab aliquibus
 acceperunt. Lucifer enim qui & Vesper est, ratio-
 nem sanè habet. Stella verò quæ æqualiter cum so-
 le simulque cum hoc currit, Stilbon à splendore ap-
 pellatur. Restant tres adhuc lationes, eorum qui
 ad dextram cum sole lunæq; mouentur. Octauum
 præterea vnū oportet dicere, quem iure mûdum,
 supernum quis nuncupabit, qui contrà quam ceteri
 mouetur, ceterosque secum trahit, vt hominibus
 pauca de iis scientibus videtur. Sed necesse ea dice-
 re, quæ sufficenter cognoscimus. Vera enim sapien-
 tia hæc ratione quodammodo illi apparet, qui vel
 modicum quid rectæ diuinæq; intelligentiæ nactus
 est. Reliquæ sunt stelle tres: quarū vna ceteris tar-
 dior est, quæ Saturni nomine à quibusdam cognomi-
 natur, quæ post hæc situ & tarditate ponitur, Iouis
 esse dicatur, deinde Martis, qui ceterorū maxi-
 me rubes est. Hæc intellectu, si quis exponat, diffi-
 lia nõ sunt, sed postquam intellexeris, ita de diis, vt
 diximus existimadum est. Illud etiam cuiuslibet Gre-
 co sciendum est, nos regionè ad virtutem omnium
 penè optimam habitare. In hoc maximè laus regio-
 nis huius cõsistit, quòd inter hyemalem æstiuamq;
 naturam media est. Quoniã verò magis quàm Bar-
 bari, vt diximus, ab æstiu serenitate distamus, horū
 deorum ordinè tardius intelleximus. Verum quic-
 quid Græci à Barbaris accepere, melius reddiderat.
 Quod & in his quæ modo tractamus, cogitare de-
 bemus, quòd quauis inuentu hæc difficilia sint, ma-
 gna tamen spes nobis est Græcos præstatori cultu
 quàm à Barbaris acceperint, hos deos omnes hono-
 raturos, ac rû disciplinã, tû Delphici oraculis mo-
 nitos, omni legitima obseruatione diligèter profes-
 cuturos. Nec Græcorum quispiam existimet nõ o-
 portere mortales de diuinis rebus tractare: sed con-
 trã omnino putet, nec mente carere deũ, neq; natu-
 rã humani generis ignorare. Sic enim se docentem
 ita sequuturos homines, vt que doceret perdiscant.
 Quòd autem numerũ numeratq; docet, quòdque
 nos id ipsum discimus, nõ ignorat: si enim id igno-
 raret, esset omniũ amentissimus: certè & quod fer-

tur, accideret. Ipse enim seipsum ignoraret, si potè-
 ribus discere inuideret magis quam gratularetur,
 quod propter deum boni efficiantur. Profecto veri-
 simile est, quando primũ homines de diis cogita-
 re cœperunt, quòd essent, & quales, quidue agerent
 non vt prudentes quidem, nec vt secundi iudicant, si-
 se, qui antiquissima esse putauerunt igitur & aqua
 & cætera corpora: mirabilem autem animã postero-
 riorem. Vade & corporis motum potèriorem, ho-
 norabiliorèmq; ducebat. Nempè seipsum calore &
 frigore, cæterisque huiusmodi agitare. Animã vero
 neq; corpus, neq; seipsum mouere: nunc verò cum
 dicamus, si animã corpori adid, nihil mirum esse, vt
 & seipsum moueat, & corpus circũferat, dubiũ nõ
 bis nullum est, quin pondus ab ea circumferri possit.
 Cum autem vnuerũ causã animã sit, & rerum alia
 bonæ sint, alia malæ, latius quidem omnis motus
 tuusque causam animã esse dicendũ, sed latiorè mo-
 tumq; ad bonũ ab optima animã proficisci, motum
 verò ad contrariã, à contrario. Mala autem à bonis
 victa esse, vincique oportet. Hæc nobis secundã au-
 ditiũ impios puniens, dicta sunt omnia. Quãtum
 verò attinet ad id quod modo probatur, dubitandũ
 non est, quin bonus vir sapiens sit dicendus. Sed vi-
 deamus nunquid hæc sapientiam quam iadũ quæ-
 rimus, per disciplinã vel artem aliquam assequa-
 mur, quòd si ignorauerimus, expertes, ignarique
 iustitiae futuri simus. Ita profectò mihi videtur, qua-
 re dicendũ est. Quod igitur sursum deorsumque in
 uestigando cognoui, oratione vobis aperire cona-
 bor. Nam maxima virtus neglecta ignorat. Causa
 fuit, vt prædicta nobis significare videtur. Maio-
 rem verò virtutem religio piecãtq; in deum, nul-
 lam in humano genere inuenit quisquam sibi per-
 suadere. Id ex maxima ignorantia in optimis natu-
 ris factum non est. Optimæ autè nature sunt quæ
 rarissimè reperiuntur, & si quòd reperiuntur, ma-
 ximè profunt. Animus certè facilis ille est, qui tar-
 diam contrariãque naturã misere & mediocriter
 possidet: foritudo inè admiratur, & reperiendam di-
 ligit, & quod maximum est in his naturis, ac discen-
 dum promptus est ac memor: & huiusmodi rebus
 maximè delectatur, discendi studio deditus, hæc vi-
 tiq; ne facile innaescuntur, & cum innata fuerint,
 si educationè disciplinãque idoneã consequatur,
 plurimos inferiores ita moderari & continere pos-
 sunt, vt cogitando, loquendo atque agendo singula er-
 ga deos, vt oportet, & quod oportet, in sacrificiis pu-
 nificationibusque eorum quæ in deos homines pa-
 da sunt, non simulatione, sed veritate virtutè ma-
 ximè colat, quòd ciuitati omnium vtilissimum est.
 Hanc igitur partè naturã principalissimã esse affe-
 rimus, posseque quam maximè atq; optimè si quis
 doceat, discere. Nemo autè docebit nisi deus adiu-
 uerit. Ab eo verò qui modum in docendo non ser-
 uat præstat non discere, necessariũ tamè ex his quæ
 modo dicta sunt, videtur hæc discere, & à nobis na-
 turam hæc optimam dici. Quare conuenit exponere
 quæ & qualia sint: & quomodo perdiscenda, idq;
 pro meis qui discere viribus agatur, & eorum qui
 exaudire poterunt quo pacto cultus diuini nõ nul-
 la discatur. Inuestigatum quid forsã audierit, nomen
 tamen rei discimus, quod nullus propter huius rei
 imperitiam arbitrar. Nolite ignorare Altronon-
 miam sapientissimum quiddam esse. Nempè necessa-
 rie est verum astronomum esse, non eum qui secundũ
 dam Heliodum omnẽsq; huiusmodi, occasum or-
 tumque

tumque consideret, sed eum potius qui circuitus o-
 cto, & quomodo septem sub primo versentur, quò-
 uere ordine circuitos suos singuli peragant: Quod nul-
 la natura nisi mirabilis sit, facile vnquam inspiciet,
 vt modo diximus, & dicemus, declarantes quid o-
 porteat & quomodo oporteat discere. Primò igitur
 id dicatur, quòd Luna celerrimè circuitum suũ euo-
 lut, atq; ita plenilunium primũ & mensẽm peragi-
 tur. Sol deinde inspicendus est, qui solstitia verso-
 nesq; temporum circuitu efficit suo, præterea & qui
 vnã cum Sole currunt, cõsiderandi. Deniq; ne cadẽ
 deo esse sepius differamus, cursus omnes quos pau-
 lo ante tetigimus, quæ non facile intelligitur, cõ-
 templari debemus, ita vt naturæ prius doctrinis ad
 hæc pertinentibus longò vñ laboreque à inuenta,
 imò verò & à pueritia præparentur. Quocirca do-
 ctinis quæ mathematicæ appellantur, opus est, pri-
 mò verò ac maximè numeris. non iis dico numeris
 qui corpus habent, sed qui omnem parisi imparisue
 generationem atq; virtutem, quam ad perficiendã
 cognoscendamque rerũ naturã conferunt. Quibus
 perceptis illa deinceps, quã ridiculè Geometriam
 appellant, dicenda est. Numerorũ verò inter se na-
 tura dissimilium similitudo ad planorum partè re-
 lata clarescit. Quod quidem nõ humanum, sed diu-
 num miraculum, si quis planè intelligat, videatur
 oportet. Post hanc numeri, qui in tres vsq; dimensio-
 nes adacti sunt, naturæ solidæ similes, ac cursus dis-
 similes, alia quadã arte, stereometria videlicet huius
 simili, considerandi sunt: hæc itaq; quoque qui in ea ob-
 iter versati sunt, Geometriam nominauerunt. Illud
 autem mirum diuinũq; intelligentibus est, quòd
 cum rerum virtus in duplo semper, & in suo oppo-
 sito reuoluat, in singulis proportionibus per ge-
 nera specietq; vnuerũ natura formatur. Prima igitur
 dupli virtus secundum numerum, per vnũ ad
 duo proportio ne procedit, duplum potentia possi-
 dens. Sed in solidum & tangibile rursus ab vno in
 octo dupli ratio proficitur, alio verò dupli in me-
 diũ, sed fortè minore maius, & minus maioris
 qualiter. Verũ aliud eadem parte extremitates ex-
 cedit, ab eisq; exciditur. In medio verò f. an ad
 duodenarium numerum, sesquialtera, sesquic-
 teria emerit proportio, horum in medio vis huiusmo-
 di ab ytraque versa cõtinuum hominibus vsũ e-
 mōdũq; attribuit, ludi & temporalis numeri cõ-
 centũsq; gratia, choreæ musarum felici tributa. Hęc
 igitur ita fiant, & ita se habeant, quorum finis est, vt
 ad diuinã generationem, & eorum quæ cernuntur
 oculis pulcherrimã diuinãque naturam cõdi-
 randam nos conferamus, quatenus hæc h. omni-
 bus inspicendam deus largitus est, quam nunquam sine
 dictis artibus assequemur. Ad hæc singula quæq; ad
 species suas, omnia deniq; ad vnũ in disputationi-
 bus referenda, interrogando & arguendo, si qua mi-
 nus rectè dicantur. Rectè enim omniũ pulcherrima
 & prima hominibus huiusmodi examinatio est.
 Vbi verò non talis reuera, sed simulata inquisitio
 est, frustra contenditur. Præterea temporum cõsi-
 derandũ est ordo, quàm exactè cœlestia omnia per-
 scit, vt quincunq; verè dictum fuisse crediderit anti-
 quiorum diuinorũq; corpore animam esse, putet
 præclare sufficereq; illud quoque esse dictum, deo-
 rum plena esse omnia: ad vñ superi neq; obliuiscantur
 nostrarum rerum, neq; nos deserant. Sed hoc in
 his omnibus aduertendum est, maximè illi qui re-
 cte perceperit, profutura: ei verò qui non rectè,

deum inuocandum esse. Modus vero hic est (neces-
 se enim est id quoque dicere) Omnem linearem de-
 scriptionem, cõstitutionemq; numeri, & concentus
 rationem, circuitusque astrorum conuenientia,
 & quæ vna cunctorum conspiratio est, percipi o-
 portet ab eo qui modo congruo discit, perficitur
 autem si quis quod diximus ad vnũ rectè respici-
 ens dicat. Vnum enim horum omnium intelli-
 genti vinculum apparebit. Qui verò aliter hæc ad-
 dicipi studet, fortunã, vt dicimus, inuocet. Nunquam
 enim absque his natura in ciuitatibus vlla felix effi-
 cietur. Etenim hic modus est, hæc educatio, hæc dis-
 ciplina. Per hæc itaque vis facilia siue difficilia sint,
 cundum. Ne fas autè deos negligere, quom felix
 omnium illorũ doctrina omnibus recta ratione pa-
 tuerit. Eum sanè qui cuncta hæc ita percipit, verè
 sapientissimum appellamus. Quem ego etiam ioco
 & serio affirmo, cum diem suum obierit, non am-
 plius multorum sensum, vt nunc, sed vnus sortis
 participem fore, vnũq; de multis factum, felicem,
 sapientissimum atq; beatum: & siue quis in conti-
 nenti, siue in insulis, seu publicè, seu priuatim vixe-
 rit, modo ita se gesserit, eadem à deo sortem reper-
 tarum. Sed quod in principio diximus, nunc quo-
 que verum nobis apparet, nõ posse homines præter
 paucissimos perfectè beatitudinem cõsequi. Quod
 quid rectè nobis asserunt est. Nam qui diuini pruden-
 tẽsq; simul, aliis virtutibus natura præditi sunt,
 disciplinas præterea felices consequuti, quas dixi-
 mus, iis solummodo satis ad felicitatem omnia se
 habere videntur. His igitur qui ita & priuatim &
 publicè in his laborarunt, cum ad senectã peruene-
 rint, maximos tradi magistratus iubemus, ceteros
 verò sequi, & deos simul deasq; laudare, ac ceterum
 nocturnum ad hæc sapientiam omnes diligenti
 examinatione peractã quàm rectissimè adhortari.

ARGUMENTA MAR-
 SILLI FIGINI IN EPI-
 STOLAS DVO-
 DICIM PLA-
 TONIS.

ARGUMENTVM IN EPI-
 STOLAM PRIMAM.

DIO Syracusanus vir profectò magnus, Platoni
 non auditur solam, sed etiam imitator, à tyranno
 expulsi, & magno animo pecuniam quam misere-
 rat tyrannus statim remisit: & vixit Platoni
 natus, pro summa iniuria, summo quodam Diony-
 sium afficit beneficij, tribus scilicet præceptis salutari-
 bus adiuuans. Primum est, principes non pecuniarum sed amicorum
 defectu perire. Secundum, nullam potentiam maiorem esse ho-
 norum prudentiũque consensu. Tertium oportere errata præ-
 terita recognoscere, & quanto magis detrimento sint: arguari,
 quò à futuris delictis absterreantur.

ARGUMENTVM MARSILLI
 FIGINI IN EPISTOLAM SECUNDAM QUÆ
 EST PLATONIS AD DIONYSIUM
 SECTIUM SY-
 RACONUM.

In hac epistola quam Plato scribit ad Dionysium iniuriè post
 primum ab eo discessum, & expulso Dione, quatuor sunt præ-
 ceteris obseruanda. Primum quidem, quòd ait magnam poten-
 tiam naturali quodam instinctu, que sapientiam sese inuicem
 petere quò in vnũ congregantur. Id quidem in diuinitate,
 in natura, in arte perceptum habemus. Principio petes deam
 infinitam dei potentiam immensa sapientia comitatur. Quod
 hic sub iocis & Trometis nomine indicat: tonem quidem po-
 tentiam, Trometis verò prudentiam esse iudicant. N. em-
 pe diui-

Altronon-
 miam
 discatur
 et arguendo

